Мама каже:
— Годі спати,
вже давно пора вставати.
Всі, хто спали,
повставали,
тільки ми одні проспали.
Сором! Сором! Мій синок
запізнився в дитсадок.
Каже син:
— Ой-ой, матусю!
Я ще сплю і не проснуся,
не будіть, я додивлюся
дивний сон-мультиплікат,
сон про зайця і про вовка,
а в садочок, люба нене,
ви сходіть самі, без мене.
— Ну й ледащо! Ну й нечема!
Що за сплюх! Невже Ярема?
— Не Ярема, а Хома.
А Хоми у нас нема,
в нас Ярема. А Ярема —
з найчемніших чемів чема.
Він такий у нас! Та він!..
Про Ярему я окремо розповім.
Мама каже:
— Ой, не гайся,
поскоріше одягайся.
Та не одягай, синочку,
Задом наперед сорочку,
Не виверни, не вдягни
Через голову штани.
Каже син їй:
— Ну й смішні!
Напридумали штанів,
та сорочок, та вдяганок...

Воловодься цілий ранок,
одягайся, роздягайся,
та взувайся, та не гайся.
І щодня, щодня те саме,
все те саме до нестями,
мов не може чоловік
одягнутись раз на рік...